

– Öregem, ha minden így sikerül, a végén tied a Nobel díj!

– Figyelj Pete, a dolog nem ilyen egyszerű. Azzal, hogy létrehoztuk az első stabil szupernehéz elemet nagyobb mennyiségben, ez még nem teljesülhet, ez csupán kézművesmunka. A nagy elméleti áttörésre még várni kell...

– Mindig te voltál a jobb, neked sikerülni fog. Ennyi energiát még senki sem tudott egy pontba sűriteni.

– Örülök, hogy ilyen optimista vagy, de várj egy kicsit, hívásom van...

●● – Üdvözlöm, doktor Clark, miért ilyen furcsa a hangja?

– Á semmi, csak kihangosítottam. De mi vette rá, hogy a világ végén is utolérjen?

– Valami baj van. Feltétlenül meg kell néznie a mérési eredményeket. Minden ott van a mailben. Kérem, nagyon fontos...

– Jó, rendben. Illetve mégsem. Mi a baj?

– Nem tudjuk. Az adatokkal nem stimmel valami; a primer áramkör kiment, a gamma sugárzás 200 %-os. Mindenki kapkod, ideges.

– 200 % nem a világ, bár furcsa. Rögton megnézem. Ne aggódjon. Viszlát.

– Viszlát, doktor.

●● – Bocs, Pete. Első a munka. Ki kell értékelnem az adatokat.

– Oké, menj csak.

●● Nem értem. Szinte lehetetlen. Senki sem hitte volna. Hiába futtattam le az összes szimulációt, az eredmény ugyanaz: egy miniatúr fekete lyuk stabilizálódott a ciklotronban. Ez katasztrófa. Semmit sem tehetünk ellene.

Ha legalább lenne valami töltése vagy mágneses momentuma, akkor csapdába ejthetnénk. Szerencsére kicsi, így nem „esik le”. A másik különös szerencse, hogy gyakorlatilag nulla a sebessége.

Igazából volt rá egy kis esély, hogy ez megtörténjen, de csak annyi, hogy a lottó ötös egy tuti tipp hozzá képest. Nincs rá forgatókönyv. Nincs semmi. Én sem írtam. Persze, nem vagyok örült, hogy a halálra készüljek. Jaj, dehogynem! Örült vagyok, hogy nem gondoltam a halálra. Nem is a halál jön, hanem a teljes megsemmisülés. Nem lesznek hullák, nem lesz emlék. Nem lesz semmi. A fekete lyuk egyszerűen beszippant mindent. A Föld többé nem egy kis bolygó lesz, hanem a Nagy Fekete Semmi. Most igyam le magam? Legyek öngyilkos? Nincs értelme. Én vagyok Apollyon, a Világ Pusztítója. Micsoda dicsőség... Soha nem gondoltam volna, hogy nem a háború, a betegség, a környezetszennyezés, hanem a legjobb értelemben vett Tudomány lesz a végzet. Mi az, amit még egyáltalán érdemes tenni? Legalább mások ne...

●● – Pete, figyelj. A segítségedre van szükségem.

– Mi a fene? A nagy Arthur pont tőlem kér segítséget? Hehe, bocs cimbora, de ezt a ziccet nem hagyhattam ki...

– Jól van, tényleg elakadtam. Segíts!

- Mi van, nem lesz Nobel-díj?
- Valóban nem lesz. De másnak sem. Nincs időnk vacakolni.
- Mi kell?
- Figyelj, kell egy hatalmas rádióadó. Amivel az űrbe megy az adás.
- Beavatnál végre?
- Egy kis fekete lyuk keletkezett a szupernehéz atommagok ütköztetése nyomán.

Egy darabig ugyan kóvályog majd a nagyvákuumban, és fogdossa azt a pár megmaradt atomot, de előbb-utóbb nekiütközik a falnak, és megállíthatatlanul elkezd hízni. Nem tudom, talán csak órák vannak hátra.

– Tehát mi kell?

– A Voyager szondával elküldött kód, meg a rádióadás „joga”. Megüzenem a Világnak, hogy mi történt Velünk...

●● Egy darabig eltartott, míg megfogalmaztam, és kódoltam az üzenetet. Azt mondják, a Voyager üzenetét egy hétéves gyerek is megfejtheti. Hát, sok sikert. Kevés vigasz. Nem vittem előbbre a tudományt. Nem ismertünk meg újabb mélységeket. Nem lett könnyebb az élet. Már vedelhetek is. Ráérek. Az adás megy. Rövid időközönként ismétlődik, három különböző irányba. Ennyire futotta a protekcióból. A többiek a fontos kutatásaikat nem adták fel. Az emberiség mit sem tud. Hiába, sajtós cimborám nincsen. Talán jobb így. Nincs pánik. Mi, tucatnyian, tudjuk... Rettegünk minden zörejre. Lassanként mindenki lejött a netről is. Egyedül kell számot vetni. Van értelme? Meghallja valaki? Megérti? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy mi nem fogtunk ilyen üzenetet. Soha, senkitől. Miért? Valóban egyedül vagyunk? Vagy csak arról van szó, hogy aki fel akarja tárni a hiperteret a maga fehér- és fekete lyukaival, az ugyanerre a sorsra jut? Sohasem tudjuk meg. Most már bizto...

